

gjøre deres Ret gjælbende igjennem Assurance-
summen.

Med Hensyn til, hvad der er bemærket om
Stempelpligten, skal jeg indskrænke mig til at
sige, at det væsentligt er efter Forhandling med
et andet Ministerium, at Forslag derom er
fremkommet; hvilken Art af Stempel der skal
anvendes, kan det ikke være Justitsministeriets
Sag at foreslaae, men det har kun været Ju-
stitsministeriets Sag at foreslaae den største
Begunstigelse, som af Hensyn til Statens In-
teresse kunde gives. Naar man har valgt at
bestemme en Stempelpligt som for Bexler, saa
hidrører dette fra den særegne Overdragelses-
maade, der her finder Sted, nemlig ved En-
dossment; det er utvivlsomt dette, der har
henledet Tanken paa Bexler, og naar der hen-
vises til § 54 i Almindelighed, uagtet der i
denne Paragraph findes to Slags Bexler, saa
antager jeg, at der ikke derved kan opstaae
Misforstaaelse, fordi de her omhandlede Docu-
menter efter deres hele Veffaffenhed ikke
kunne sammenlignes med de saaløbte „korte
Bexler“. — Med Hensyn til Mortification
anseer jeg en Bestemmelse som den i § 9 for
aldeles nødvendig, naar der skal være Mortifi-
cation for dette Slags Documenter. Det
stod for mig idetmindste noget tvivlsomt, om
man skulde optage nogen Bestemmelse herom,
og der var heller ikke optaget nogen saadan i
det oprindelige Lovudkast; det var min An-
skuelse, at man maatte vilde kunne faae disse
Documenter ind under de almindelige Regler
for Mortification, forsaavidt de vare lydende
paa bestemte Personer, men det er ganske vist,
at, forsaavidt de kunne endosseres in blanco,
ville de almindelige Regler om Mortification
neppe kunne anvendes paa dem. Den Be-
tænkning, der idetmindste for mit Vedkom-
mende var tilstede for at indføre en særegen
Mortification med Hensyn til disse Documen-
ter, er imidlertid hævet ved den Maade, hvor-
paa Forholdet nu er ordnet i Lovforslaget,
hvorefter Mortificationsstævningens Udstedelse
ikke skeer efter Bevilling, men først efter en
Kjendelse af Dommeren, der er bygget paa et Slags
Beviis, i alt Fald paa saamegen Sandsynlig-
hed, som efter Omstændighederne kan tilveie-
bringes. Den Tvivl, der blev udtalt af den

cerede foregaaende Taler om Rigtigheden af
disse Regler med Hensyn til in blanco Bevi-
ser, troer jeg, han selv hævede, idet han gjorde
gjælbende, hvad der ogsaa er temmeligt klart,
at den længere Frist, nemlig Aars- og Dags-
frist, ubtrykkeligt er foreskrevet med Hensyn til,
at der kan gives saadanne Documenter, der ere
endosserede in blanco, hvor en kortere Mortifi-
cationsfrist altsaa maatte synes mindre til-
raadelig. Dette fremgaaer klart ved at læse
Loven og Forhandlingerne om den, og altsaa
vil der ikke kunne være nogen Fare for, at
Dommeren skulde ville tilstede en kortere
Mortificationsfrist for in blanco Beviser, end
han maatte finde passende efter Tilfældets Be-
staffenhed. — Til den Indvending, der er gjort
ved § 10, troer jeg, at der allerede af den
cerede næstforegaaende Taler er blevet bemær-
ket, at denne Bestemmelse, der jo forøvrigt ikke
fandt sig i det oprindelige Udkast, men er kom-
men ind i det andet Thing, ikke udelukker an-
dre Bestemmelser i vedkommende Vedtægter.
Det er kun en Betingelse, at der skal være
gaaet nogen Tid, og at der da skal iagttages
den Fremgangsmaade, der er foreskrevet i Para-
graphen, for at det hele Forhold kan blive opgjort
imellem Dplagshuset og vedkommende Dplæg-
ger. Følgen af Anvendelsen af § 10 vil være,
at Dplæggeren eller den, der er i Besiddelse
af Dplagsbeviset, taber al Ret i Genhold til
samme, og at, hvad der kommer ud ved Barer-
nes Salg, tilfalder Dplagshuset som Eiendom.
Men der kan naturligvis tænkes, som der ogsaa
engang blev bemærket, mange Tilfælde,
hvor Barerne ikke ville kunne gjemmes i saa
lang en Tid som 5 Aar, og hvor det derfor
maa følge af Sagens Natur, hvad jo ogsaa
ubtrykkelig kan udtales i Vedtægterne, at Dp-
lagshusets Bestyrelse maa kunne træffe de For-
anstaltninger, der ere nødvendige med Hensyn
til Barernes Salg, og maa kunne beholde
Pengene, naar den oprindelige Dplægger eller
Shændehaveren af Dplagsbeviset ikke melder sig
inden den Tid, der er foreskrevet i § 10; jeg
anlager heller ikke, at der er Noget til Hinder
for i Vedtægterne ligefrem at berøre, at Barer,
der ikke kunne taale at henligge, skulde kunne
realiseres ved Dplagsbestyrelsens Foranstaltning,
og at denne saa foreløbig kan gjøre sig betalt